

δεχεται, σπηλι βαρβάρου,
ἢ εχειτο τοῦ φυγῆς.

πάτε πάτε Ἑλλήνες
μέχρις αγρα εἰς σᾶς·
αὐ δὲν ορῆ και ἀνλωνες
παροῦν τον ἴπο σας οργης.

εἰς (*)

αστερ των πολεων;
μέχρις το συγκεφόν
σκιασε σου χορὸν,
σ' εἶδεν η γῆ.—
χρεωστῶν γὰ εχουν
σε ἀβυσσοι,

αντι αυρων λοιμὸς
θα σκηψῆ εἰς εσᾶς,
τους τρεφει ἀπο γᾶς
τερψιν φοβοῦν,
φυλας δαιμονικὰς
ο.λοι δεικνουν.

αστερ; κεκλον υψοῦ
εἰχεσ του ουρανοῦ
ως ἀπάτη συ
φ.λογοειδῆς
δε αἰθερα ταχὺ
εβγας ἴπο μάς.

εἰς τον θανατον Βυρωνος τοῦ ποιητοῦ

γὰ ξῖφος και η λυρη τοῦ
η Μοῖρα εσχισε ταῖς χορδαῖς
η Νικη ἔθρητισε πως εἶδω
δεν εἶναι φιλος μαχατᾶς

εὐδᾶ μὲ σεμτους παλαιους,
τοῦ κλεος μὲ κλεος αυτῶν
Ἑλλας; ο σου και α.λλοτριος
Φραγκος φι.λτατος σου υἱῶν.

ως πάλαι κλεινη, εσταθης
γα ασπασης τον μελωδόν·
ἴτυφλωσε σε μελας ἀχλὺς
γα θανατου τον ὀμαδοῦ.

α που θεοὶ που μας ἀμβροσιος
τις φαρμακος ὦ; εἶπεσ, αυτην
χαμαλ ερριψης, ματαίως
ζητεῖ σε Νικη τῆν κωφην.

εβγα α.λκη σου φοβερῆ,
εβγα ματίου το δεινόν

(*) Εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ τίτλος δὲ εἶναι γεγραμμένος ἑγγλωττῆ και διὰ μολυβδοκοινδύλου. Σ. Π.

η φλοξ μαχῆς πῆε πυρὰ
γυξ βαπτει σου το συμβολον.

ο πλανῶμενος

ἴ το ιερὸν το παλαιον
παῖζει η.λίου η ακτις,
ως αν Φοιβον γιανικόν
μὲ τόξον τρεχοντ' εἶδης.

γὰ σεληνη ἴ τα ανθῆ
γε.λᾶ ως θιὰ γσαρις,
ως Ἑλευθερια μὲ
ε.λαις Χαριταις κα.λαις.

γὰ η χθων τους ουρανοῦς
μιμειται μ' αἰ.λαις χροαις—
δεν φοβεῖ με θάνατος
αν με διξεται πατρις.

γὰ; ανθος μικρόν χαμαλ
βλέπει χαιρῶν ἴπο σκιαῖς,
η ημέρα ελευθερῆ
ουτως χαρὰν φέρει μάς. ὦ

Και ταῦτα μὲν ὁ φιλέλλην Βρετανός· μεταδῶμεν
δὲ ἤδη και εἰς τὸν Γάλλον φιλέλληνα·

(* Επειται τὸ τέλος).

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων και παροιμιῶν
ἐν χρήσει παρὰ τοῖς σημερινοῖς κατοῖκοις
τῆς νήσου Κυθήρων.

(Συνέχ. ἴδε φυλλιάδ. 276, 277, και 278.)

—000—

Ἀποκόπιω. Σημαίνει τὸ ἀπαγαλακτίζω, εἰς οὗ
« ἀποκοψιάρικο παιδί. » « Ἄρνι ἀποκοψιάρικο »,
ἢ ἄλλο ζῶον, τουτ. νεαρόν, τρυφερόν. ἔχει δὲ και
τὴν σημασίαν τοῦ προσδιορίζω τὴν ἀξίαν, ὡς,
« τοῦ ἀποκόψε τὴν τιμῆ ».

Ἀποκοποῦ. (ἐπίρ). Σημαίνει τὸ, συμφωνῶ ἔργον
τι ἢ οἰκοδόμημα κατ' ἀποκοπὴν ἢ προσδιορισμὸν
τιμῆς, ὡς, « τὸ ἔδωσε ἀποκοποῦ ».

Ἀποκοσκορίδια (τά), λέγονται τὰ ἀποκοσκινι-
σθέντα σκύβαλα.

Ἀποκοτιά (ἡ) ἐκ τοῦ ἀποκοτιῶ, λέγεται τόλμη-
μάτι. Ἐξ οὗ και « ἀπόκοτος ἄνθρωπος », τουτ.
τολμηρὸς ἢ δραστήριος.

Ἀπαλειγάδι, ἢ ἀπο.λειγάδι. Καλεῖται τὸ ἀπο-
λειφθέν μικρὸν μέρος τοῦ σάπωνος διὰ νίψιμον. (Ἐ-
σως ἐκ τοῦ ἀπαλείφω). Λέγεται και ἀποσάπουνο.

Ἀπόλιγα καὶ λιγοττά. Τουτ. ὀλίγη εἰσέτι, μικρά πράγματα.

Ἀπολύσον τὰ φ' ῥησ. Ἄντι, κινήσου, ἢ τρέξε νὰ φέρης.

Ἀπολυταρέα. Λέγεται ὁ χονδρότερος βλαστὸς τοῦ ἀμπελακλίματος. ὅστις ἀφίσταται ἀκλάδευτος ὅπως φέρη κερπὸν βοτρυῶν.

Ἀπολυτέρω. Ἀπολύω ἐκ τῆς χειρὸς μου ὅπως ἐκσπενδονίσω ἢ ῥίψω σῶμά τι κατὰ τινος. Λέγεται καὶ Ἀσθεντουρῶ ἢ Σθεντουρῶ. «Νὰ ἀπολυτάρω ἢ ν' ἀσθεντουριζῶ.»

Ἀπομίας (ἐπίρ.). Ὅλος διόλου, διὰ μιᾶς, παραπολύ.

Ἀποπάττα (τὰ) καὶ **Καταπάττα** (ἐκ τοῦ ἀρχ. ὑπόπκστον, τὸ ὑπόστρωμα) ἢ ὑποστάθμη βευστοῦ τινος.

Ἀπόπλυμα, καὶ ἀποπλύματα (ὡς τὸ ἀρχ.). Τὸ ξέπλυμα, τὸ νερὸν ἐν ᾧ ἐπλύθη τι.

Ἀπόπυρος. Ἄντι τοῦ ὑπόπυρος. Λέγεται ὁ ὑποθερμανθεὶς ἤδη κλίβανος. «Ὁ φούρνος εἶναι ἀκόμη ἀπόπυρος.»

Ἀπορρέφουδι (ἀντί τοῦ ἀπορρίφουδι), καὶ ἀπορρέφουδια. Λέγονται τὰ ἀπορρίφθέντα πράγματα, τὰ ἀποβολιμαῖα καὶ οὐτιδανά.

Ἀποσβολώνω, καὶ ἀποσβολωμένος (ιδεὲ τὴν λεξ. ἀνασβολώνω). «Ἀποσβολώθη» (ἀντί ἀπεσβολώθη) ἢ εἴμεινεν ἀποσβολωμένος, τουτ. εἴμεινεν ἐκθαμβος. (stupéfait).

Ἀπουπέρα. Τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἢ, ἀπόψε τὸ ἐσπέρας, καὶ ἀποσπερίς, ἢ, ἀποσπερῶς (ἐπίρ.) σημ. ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἐσπέραν. Ἐξ οὗ καὶ ἀποσπερίζω (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφεςπερίζω) ἢ, ἀκάμνω ἀποσπερίδα, τουτ. ἐσπερινὴν συναναστροφὴν, βεγγέρα, δοῖρέε.

Ἀποσπερίτης. Καλεῖται ὁ ἐσπερίος ἀστήρ.

Ἀποσκερὸς ἢ ἀποσκερὸ μέρος. Τὸ σκιερὸν μέρος τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου μὴ προσβαλλόμενον. Λέγεται καὶ ἀπόσκηρος, ἢ ἀπόσκηρο (ἀντί τοῦ ὑπόσκηριον) τὸ ὑποσκιάζον μέρος.

Ἀποστομόνω. Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποστομόω, κλείω τὸ στόμα. «Τὸν ἀποστομῶσα μὲ τὰ λόγια του», τουτ. τοῦ ἐκλείω τὸ στόμα. ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ χορταίνω. «Ἀποστομώθη μὲ τὰ φαγητά», τουτ. ἐχορτάσθη.

Ἀποτάσσω. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἔχω, ἢ μοῦ ἀπομέει κατὰ τι ὡς τῶν ἀρχ. τὸ ἀποτάσσω, θέτω τι, ἢ φυλάττω ξεχωριστά. «Δὲν ἀποτάσσει τίποτα», τουτ. δὲν ἔχει ἢ δὲν τοῦ εἴμεινε τίποτα.

Ἀποτακισμα. Καλεῖται τὸ μετὰ τὴν στροφὴν λυρικοῦ ᾄσματος ἐπαναλαμβάνομενον τμήμα (τὸ ἐπιφώνημα). «Τὸ ἀποτακισμα τοῦ τραγουδιοῦ.»

Ἀποτίρωσις. Καλεῖται ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς τυρινῆς ἐβδομάδος, ὡς ἡ ἀποκρέα.

Ἀπογαγούδα (τὰ) καὶ **Ἀπόγειδα**. Λέγονται τὰ ἀπομεινάρια ἢ τὰ λεῖψαντα τῆς τραπέζης, ἢ τὰ ἀποφάγια.

Ἀπογαίνεται καὶ ἀπογάνηκε (ἐπί τρ. πρ. μόνον) ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπογαίνω, δεικνύω ὡς εἰς τὴν

φρ. «Δὲν τοῦ ἀπογάνηκεν ἡ ἀρρώστια», τουτ. δὲν ἄφησεν ἔχνη. Λέγεται καὶ «δὲν τοῦ ἐδειξεν.»

Ἀποφτοῖζομαι. (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποφτοίω, ἢ ἐκπτοίω, φοβίζω) «Ἀποφτοῖσται, ἢ εἴμεινεν ἀποφτοῖσμένος», τουτ. κατετρόμαξεν.

Ἀπόρη (ἡ). Εἶδος κυνηγετικοῦ ἐργαλείου, συνιστάμενον ἐκ στεφάνης δικτυωτῆς στηριζομένης ἐπὶ μικρῆς ῥάβδου, εἰς ἣν σαγηνεύονται πλεκόμενα τὰ πτηνὰ, καὶ ἰδίως οἱ ὄρνυγες. Τῶν ἀρχ. ἢ ὑποχῆ.

Ἀπόχροτος. Καλεῖται ὁ τελευταῖος χρόνος τῆς ζωῆς τινος. «Εἶναι ὁ ἀπόχρονός του», τουτ. προσεγγίζει τὸ τέλος τοῦ βίου του.

Ἀπύρι. (τὸ) Τὸ κοινῶς καλούμενον θειχροκέρι διὰ προσάναμα.

Ἄρα (ἡ) παροξύτονον, ἀντί τοῦ ἀρά. εἶχει ἄρα καὶ κατάρω, τουτ. εἶναι κατηραμένος.

Ἄρα καὶ ποῦ, (ἐπίρ.) ἢ, ποῦ καὶ ποῦ, κάποτε σπανίως. «Ἄρα καὶ ποῦ νὰ λάχῃ.»

Ἄραβαῖσι, καὶ **Ῥαβαῖσι**. (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄραβος, βρόντος, σύγκρουσις καὶ ῥαβάσσω ῥῆμ. «Τί ῥαβδίσι κάνουν;» τουτ. θόρυβον, ταραχὴν.

Ἄραγός, καὶ **Ἄρμεγός**. (λεξ. ποιμην) Ἄγγεῖν πῆλινον ὅπου ἀλμύγουν καὶ μετακομίζουν τὸ γάλα. Λέγεται καὶ **καβελάρης**. Ἄραγός καλεῖται ἐπίσης ἀσκίον τι δερμάτινον διὰ μεταφορὰν τοῦ γάλακτος.

Ἄργα, καὶ **Πρόσαργα** (ἐπίρ.) καὶ τὸ ἄργον σημ. πρὸς τὸ ἐσπέρας. Ἐξ οὗ καὶ ἄργοτάχι, τουτ. πρωτὸ βράδυ.

Ἄργάζω, ἀντί τοῦ ἐργάζω, σημ. τὸ ἐπεξεργάζω καὶ ἄργασμα (ἐργασία) καὶ ἀργαστήρι (ὁ ἐργαλειός). «Τὸ ἀργάστηκε μνημερίς», τουτ. τὸ ἐπεξεργάσθη αὐθημερόν.

Ἄργυροκουδονάτο. Ἐπίθ. τοῦ πουγγίου. «Ἄνοιξε τὸ πουγγάκι σου τ' ἀργυροκουδονάτο», τουτ. τὸ πουγγίον ἐντὸς τοῦ ὀπαιοῦ κωδωνοῦν, ἢ ἔχου τὰ ἀργύρια.

Ἄριδα. (ἡ) Ἡ κνήμη, κοιν. ἢ ἀντζα. «Ἐξάπλωσε τὴν ἀρίδα του.»

Ἄριφνητος καὶ Ἄριφνητα. Ἴσως ἐκ τοῦ ἀριθμητος ἢ ἀναριθμητος. ἔχει ἀριφνητα πράγματα, δηλ. πάμπολλα, ἢ ὀρειτὸν ἀριθμὸν.

Ἄρηδα (ἡ), καλεῖται ἡ πλάξ τοῦ μνήματος, ἢ, τὸ κενόταριον.

Ἄρκουδιζει. (ἐπίρ. τρ. πρ.) «Τὸ μωρὸ ἀρκουδιζει», τουτ. ἀρκουδοβχτεῖ, ἢ βχδιζει τετράπουν ὡς ἡ ἀρκτος (ἀρκοῦδα).

Ἄρμάλατζο (τὸ). Καλεῖται ἡ ἄλμη ἐξ ἄλατος, ἢ κοινῶς σαλαμούρα, (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄλμη ἢ ἄρμη) ἄλάτσι, τὸ ἄλχι.

Ἄρμεριστάρη. Εἶδος θαλασσίου ζιφοῦτου, ἢ ὀστρακοδερμάτος κοχλιοειδοῦς, ἐπιπλέοντος ἢ ἀρμενίζοντος ἐν εἴδει ἰστιοφόρου πλοικαρίου. Παρὰ τοῖς φυσικοῖς ιστορικοῖς καλούμενον **Ναυτιλος** ἢ Ἄργοναύτης.

Ἄρμος, καὶ **Ἄρμοι** (πληθ.). Ὁ ἄρμος τῶν δακτύλων, ἢ κλειδώσις, ἢ συ. αρμογή.

Ἄρνιαχὸ (τὸ). Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρνιαχίς-δος. Τὸ δερμα τοῦ ἀρνίου.

Ἀρτεσία καὶ **Ἀρτυμή** (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρτύω, ἢ ἀρθεύω) σημ. τὸ ἄλας. « Ἀρτεύθη ὁ ἀρρώστος. » Λέγεται ὅταν ἐπιτρέπεται ὁ ζῶμιος, ἢ ἄλλη κρεατίνη τροφή πρὸς τὸν ὑπὸ ἀνάρρωσιν διατελοῦντα ἦδη.

Ἀρχοντολόγ. Τὸ ἀρχοντολόγι, ἢ ἀριστοκρατία ἐξ οὗ καὶ ἀρχος ἢ ἀρχων, ὁ κύριος ἢ εὐγενής, καὶ ἀρχοντάθρωπος, ὁ εὐγενής καὶ περιποιητικός, καὶ ἀρχοντομάχος, ὁ μισῶν τοὺς ἀρχοντας ἢ εὐγενεῖς, καὶ ἀρχοντοσέρνει, τουτ. κατὰγεται ἐξ εὐγενῶν.

Ἄση, καὶ **Ἄσημε**. Κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ τοῦ ἄφες καὶ ἄφε; με, τουτ. ἄψημέ. Ἄς τα, ἀντὶ ἄφες τα, καὶ ἄς τοιγε, ἀντὶ ἄφες τον.

Ἀσκέλουρο (τὸ). Μέτρον ἀποστάσεως ἕσον ἐκτείνεται τὸ σκέλος ἀνδρός· ἀσκέλουρο λέγεται καὶ τεμάχιον πετρίου, τοῦ αὐτοῦ μήκους πρὸς κατασκευὴν ὑπεδρήματων.

Ἀσκαρθουρίτω. Λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ ἵππου, παρωργισμένου καὶ φουσκόνοντος τοὺς ῥόθυνας. Λέγεται καὶ ἀσκορυσῶ.

Ἀσκαύλι (τὸ). Ὀργ. μουσικὸν τῶν ποιμένων, τὸ κοινῶς καλούμενον ἀσκοτσάμπούνα, ἢ καΐδα. (παρ. ἐκ τοῦ ἀσκάς καὶ αὐλός).

Ἀσκέλλα, ἢ σκίλλα· κοιν. σκιλλοκρομούδα (squille).

Ἀσκέιταμος. Εἶδος φυτοῦ.

Ἀσκόλυμπος, καὶ πληθυντικῶς, οἱ ἀσκολύμποι. Ὁ σκόλυμος τῶν ἀρχαίων (εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους). Ἀγριάκανθα, ἢ ἀγριολάχανα τρωγόμενα· οὕτω καὶ ἐν Μυκόνῳ.

Ἀσκάς. Καλεῖται τὸ ἀσκασίδες καὶ εἰσέτι ἀτελές τεχθὲν ὄν τῆς ὄρνιθος.

Ἀσκοχτυπῶ, καὶ **ἀσκοτυμπαρτάζω**. Λέγεται ὅταν ῥίπτῃ τις κατὰ γῆς μὲ ὄρμην σῶμα ἀνθρώπου ἢ ζώου.

Ἀσοῦσμος. Λέγεται ὁ ἔνεκεν ῥυπαρότατος καταντήσας ἄμορφος.

Ἀσπάλαθος. Ἀκανθῶδες φυτόν. Τὸ πάλαθρον τῶν ἀρχαίων.

Ἀσπέρθουκλας. Εἶδος φυτοῦ. Ὁ ἀσπρόδελος τῶν ἀρχαίων, κοινῶς, τὰ σπενδούλλα ἢ ἀγριοκρόμμυα.

Ἀσπρόη (ἡ). Καλεῖται εἶδος λευκοειδοῦς γῆς, ὡς καὶ **Κοκκιγῶη** λέγεται ἑτέρου εἶδους ἐρυθρώδους γῆς.

Ἀστράκι. Λέγεται τὸ κοπνισμένον βστρακον, πρὸς χρῆσιν τῶν τεκτόνων, καὶ πρὸς διατήρησιν τοῦ σίτου.

Ἀσταχολογῶ, ἀντὶ τοῦ σταχυολογῶ. Λέξις ἀγροτικὴ σημαίνουσα τὸ συλλέγω τοὺς ὄπισθεν μείναντας ἀθερίστους στάχεις.

Ἀστέρας καὶ **ἀστρίτης**. (ἴσως ἀντὶ τοῦ γαστρίτης). Καλεῖται εἶδος γαστραλγίας τῶν ἵππων, ἢ βοῶν, λέγεται δὲ καὶ **Στρόφος**, ὡς ἡ ἀρχαία λέξις. « Τὸ ἐπίσσε στρόφος », ἢ « ἔχει ἀστέρα », κοιλόπονον.

Ἀστοχία. Λέγεται ἡ ἀφορία τῆς γῆς, καὶ ἀκαρπία, καὶ ἀστοχος ἢ ἀστοχη γῆς, ἢ ἀγονος καὶ μὴ φέρουσα καρπὸν.

Ἀστροφεγγία (ἡ), λέγεται ὅταν λάμπουν οἱ ἀστέρες κατ' αἰθρίαν νύκτα.

Ἀσυστατος. Ὁ ἀστατος, ὁ μὴ ἔχων σύστημα ἢ τάξιν. « Ἀσυστατος καὶ ἀνάτατος », λέγεται καὶ **ἀσυστασία** ἢ **ἀκαταστασία** ἢ **ἀταξία** εἰς τὰς ὑποθέσεις.

Ἄτελος. Ὁ ἀτελής, ἢ ἀδύνατος « Ἄτελο πρᾶγμα » ἢ Ἄτελο πανί », τὸ μὴ διαρκές. « Ἄτελο βρέφος » Τὸ μὴ ἐντελές τεχθὲν, ἢ τὸ ἀσωστο πρὸς ἄλλοις.

Ἄτσαλος, ὁ ῥυπαρὸς (ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἄζα, ἀζαλέος) καὶ ἀτσαλίαις, ἀκαθαρσίαι.

Ἄτσαλόγλωσσος, σημαίνει τὸ ἀθυρόγλωττος, ἢ ἀθυρόστομος. « Τί ἀτσαλόγλωσσος ἀνθρώπος », δηλ. κακόγλωσσος (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀτάσθαλος).

Ἄτσαλας (ὁ) Καλεῖται παρὰ τοῖς γεωργεῖς ἢ σκληρὰ καὶ πετρώδης καὶ δυσέρχαστος γῆ.

Ἄυγερινός. Ὁ ἐωθινὸς ἀστέρ. « Ἐράνηκ' ὁ ἀυγερινός. » τουτ. τὸ ἄστρο τῆς αὐγῆς.

Ἀυλάκι (τὸ) καὶ αὐλακέα. Ἡ χαραχθεῖσα αὐλαξ ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ, ἐξ οὗ καὶ αὐλακίζω (sillonner). « Ἐβλεπε τὸ νερὸ στὸ αὐλάκι, » φρ. σημαίνουσα τὴν ἐπιχείρησιν καὶ ἐξακολούθησιν, ἢ πρόοδον, ἔργον τινός.

Ἄυλος, ἢ αὐλο πρᾶγμα, λέγεται τὸ λεπτότατον καὶ λίαν ἀτελές ἢ τὸ μὴ διαρκές καὶ ἄτελο (ἰδὲ ἄτελο).

Ἀυλόσκι (τὸ) ἴσως ἀντὶ τοῦ αὐλίσκος. Καλεῖται μικρὸς τις σωλὴν ἐν τῷ ληνῷ πρὸς ἐκροὴν τοῦ οἴνου. Αὐλὸς λέγεται καὶ ὁ σωλὴν τοῦ ἀμβυκος.

Ἀυλέμοινας. ἴσως ἀντὶ τοῦ Εὐλίμενος. Καλεῖται ὁ ἐν Κυθήροις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λεγόμενος Φοινίκιος λιμὴν. Ἰτ. Porto S. Nicolò.

Ἀυλοκαύκι. Καλεῖται τὸ ἤμιον τῆς ξηρᾶς κολοκύνθου (calebasse, courge,) δι' ἧς ἀντλεῖται τὸ ὕδωρ· ἀλλαχοῦ ἀγκλί, (ἰδὲ Καῦκος καὶ Καφκί).

Ἀυτοῦ (ἐπίφ. τόπου)· ἀντὶ τοῦ αὐτόσε. Ἐν χρῆσει καὶ παρὰ Σοφ. Οἰδ. Κολον. β. 192. Λέγεται καὶ αὐτουδά, καὶ ἔτουδά, δηλ. αὐτόθι· εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. αὐτου καὶ ἔτου (προσπω. ἀντων. σημ. τὸ σὺ, ἢ ἐσὺ).

Ἀυτραις, (πληθυντικῶς) αἱ ἄρθαι. Νόσημα τοῦ στόματος κολλητικόν, ἐξ οὗ ἴσως καὶ ἡ φρ. « Ἐπίσσε σεν ὡτάν τὴν ἄρτρην ».

Ἀφανίζω, καὶ ἀφανίζομαι. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ λερῶνω, βρωμιζῶ (Souiller infecter, salir). « Ἀφανίστη, ἢ ἀφανίστηκε τὸ παιδί » ἢ « ἀφανίστηκε τὸ παιδί » ἢ ἀφάνησε τὰ ῥοῦχά του. « Εἶναι ἀφανισμένο ».

Ἄφαλις, ἀντὶ τοῦ ἀμφαλός (omphalic).

Ἄφανός, ἀντὶ τοῦ φανός. Τὰ πυρά. Ἄφανοὶ καλοῦνται τὰ κατὰ τὴν παρρημονὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λαμπαδάρη ἀναπτόμενα πυρά.

Ἄφεντία, ἀντὶ τοῦ αὐθεντία. Σημαίνει ἐξουσία, ἀρχή. Ἐξ οὗ ἡ φρ. « Ἐξω ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἀπ' ἀφεντίας », τουτ. ἐκτός ἀνυπερέλητου ἐμποδίου ἐξ ἀνωτέρας δυνάμεως προερχομένου.

Ἀγορμάρης. Ὁ δύστροπος ἄνθρωπος. « Αελὸς καὶ ἀφορμάρης ».

Ἀγορμητός (τρ. προσ.) Σημ. τὸ ἐρεθίζω, φλογίζω. « Ἀγορμητέ τὸ πόνεμα », τουτ. ἔλαβεν ἐρεθισμὸν, ἢ ἐξωγκώθη.

Ἀφοῦρα (ἡ) τὸ ἐξόγκωμα. « Κάνει ἀφοῦρα », φουσκώνει, ἐξογκούται.

Ἀφοῦσα (ἡ) καὶ ἀφοῦσαις (πληθυντικῶς) Στενοχωρία, κοινῶς λαχάνισμα. « ἔχει ἀφοῦσαις ». Λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου πυρέσσοντος, ἢ ἀσθμαίνοντος ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος.

Ἀφράτας. Εὐθρυπτος. « Λεμόνια ἀφράτα ». « Ἀμύγδαλα ἀφράτα ».

Ἀφρονόλαλος, ὁ ἐμβρόντητος. « Ἐπεσε ἀφρονόλαλος ». « ἔμεινε ἀφρονόλαλος ».

Ἀχαρος, ἀχαρη, ἀχαρο. Ἄνευ χαρᾶς. Τάλας, δυστυχίης.

Ἀχαμνός. Ἀπαλός, μαλακός (που). Ἐξ οὗ καὶ ἀχαμνοσύνη ἢ διάρροια, ἢ εὐκοιλιότης. Ἀχαμνά (ἐπίρ.) εἰς χείρονα κατάστασιν.

Ἀχεραπία (ἡ) καὶ ἀχεράδα. Καλεῖται ἡ δεσμὴ τῶν θερισθέντων σταχύων, ἢ ἡ ἀχυροδέσμη.

Ἀχιναῖος. Λέγεται ὁ ἐχῖνος, ὁ παρ' ἄλλοις ἀχιναῖος.

Ἀχλάδα (ἡ) Καλεῖται ἡ ἄγριαπιθέα παρ' ἄλλοις ἀγγοριτσιὰ, ὁ δὲ καρπὸς λέγεται ἀχλάδι. Τὸ ἀγριαπίθον, ἢ ἀγγορίτσι.

Ἀχλαδόκαμπος δὲ, ὁ ἐξ ἀχλάδων κατάφυτος κάμπος.

Ἀχλαδοκεντία καὶ ἀχλαδοκενταῖς. Λέγονται αἱ ἀραιῶς καὶ ἀήλιως ἐρραμμένα βελονοκενταῖς ὑφάσματα, ἢ ραψίματα τινός.

Ἀχνα καὶ Ἀχναία (ἡ ἄχνη, ἢ ἡ πνοή τοῦ στόματος.) Ἐξ οὗ καὶ ἡ φράσις « Δὲν ἔβγαλε ἀχνα », δηλ. δὲν ὠμίλησε ποσῶς (μεταφ.)

Ἀχνάρι καὶ χνάρι. Τὸ ἰχνάριον (la semelle du soulier). « ἔκοψε ἀχνάρι » (ἢ μέτρα) διὰ ὑποδήματα, ἢ, διὰ φόρεμα, » κτλ. Ἀλλαχού, Τυπάρι. (modèle.)

Ἀχνός (ὁ) ἡ ἄχνη τῶν ἀρχ. — Καλεῖται ἡ λεπτοτάτη κόνις τοῦ κοσκινισμένου ἀλεύρου (Pleur de farine.) Λέγεται καὶ ἄχνα ἢ ἀχνός, ὁ ἀτμός τοῦ ζέοντος ὕδατος. Ἐξ οὗ καὶ ἀχνίζω ἢ ἀχνίζομαι, καὶ ἀχνισμα (fomentation.)

Ἀψινθέα (εἶδ. βοτ. ἰατρ.) ἡ ἀψινθέα, ἢ τὸ ἀψινθιον.

Ἀψύθυμος, ἀντὶ τοῦ ἀψύθυμος, ὁ ὀξύθυμος. Καὶ ἀψύς λέγεται ὁ δριμύς. « Τὸ ξύδι εἶναι ἀψύ, τετράψυ, » τουτ. δριμύτατον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

— 000 —

Ἐλλόγιμος Κύριε.

Ἐλθὼν πρό τινος εἰς Ἑλλάδα χάριν ἐμπορικῶν

ὑποθέσεων, περιήλθον διάφορα μέρη τῆς τε Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς, καθὼς καὶ τὰς κλεινάς Ἀθήνας.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τοὶ ζητήσας νὰ ἰδῶ ὑμᾶς δὲν τὸ κατώρθωσα, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς στείλω ἐγκλειστικῶς ἐπιγραφάς τινας τὰς ὁποίας ἀντέγραψα εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τίνα μὲν ἀξίαν ἔχουσιν ἀγνοῶ, νομίζω ὅμως ὅτι εἶναι ἀνέκδοτοι.

Τὰς ὑπὸ στοιχ. Α καὶ Β εὑρον εἰς Γύθειον εἰς δύο χωριστὰς πλάκας ἐκτισμένας, εἰς τὴν νότιον πλευρὰν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἔχουσι δὲ οὕτω κατ' ἐμέ' ἢ ὑπὸ στοιχ. Α. « Ἡ πόλις ἡ Γυθεατῶν Πεδοουκαίαν Μαρούλαιναν τὴν ἀξιολογιωτάτην καὶ εὐεργέτην ἀδελφὴν Ἀμινιδίου Δημοκράτους τοῦ εὐεργέτου. » Ἡ χρονολογία—ἀπὸ Διοσκύρων χρονολ. Ἀφρακλέους ἐπὶ Ἐβέρων, ἔχει σημεῖον τελείας, ἀλλὰ τελειώνει αὐτοῦ; Ξεναρχίδα τοῦ Δαμίππου ΗΙΟΓ (υἱοῦ) Καλλιστράτου, Λέοντα τοῦ Λυσικράτους, Τυσιμόντου Ἀπολλοράνου τοῦ Ἀπόλλωνος, ταμειῶντος Σεπτουμίου Πρωτογένους προῖκα. Τῆς δὲ ὑπὸ στοιχ. Β. ἡ ἀρχὴ ἐλλείπει, διότι φαίνεται μία γραμμὴ μὲ γράμματα ἡμικομμένα ὑπὲρ ἐκείνην ἀφ' ἧς ἤρχισα τὴν ἀντιγραφὴν Ἀναγινώσκεται δὲ ὑπ' ἐμοῦ οὕτω

« Τὸν δᾶμον ὅπως ἐπισκευάσωσιν ἐκ τῶν ἰδίων βίων τὸ ἱερὸν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ποτὶ τὴν ἀγορὰν ἐκ παλαιῶν ὄντος κα

καὶ ἐπισκευάσωσιν δαπάναν καὶ ἐξοδὸν μεγάλην ποιούμενοι ἐκ τῶν ἰδίων βίων ἐνεκα τοῦ καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς τηρεῖν δίκαια καὶ τὴν ἰδίαν πατριδα ἐρ' ὅσον ἐν δυνατῷ συναύξειν δίκαιον δὲ ἐστὶν καὶ τὸν ἀμετερον δᾶμον τὴν τῶν προγεγραμμένων ἀνδρῶν προαίρεσιν συναύξειν χάριτι τὴν προθυμίαν αὐτῶν ἀμειβομένοις αὐτῇ ἐστὶ κεχαρισμένα καὶ τοῖς διδοῦσι καὶ τοῖς λαμβάνουσι. Ἐν πολλοῖς δὲ καὶ ἑτέροις καιροῖς καὶ μέρεσι τοῦ βίου ἑαυτοῦς ἐπιδέδωκην εἰς τὸ παντὶ τρόπῳ τὴν τε πόλιν καὶ τοὺς πολίτας εὐεργετῆν οὐθένα καιρὸν ὑπερτιθέμενοι πρὸς τὸ διὰ παντός ἀγαθοῦ παραίτιος γενέσθαι τοῖς ἅπασιν δι' ἃ ἔδοξε τῷ δήμῳ ἐν ταῖς μεγάλαις ἀπελλαῖς εἶναι τὸ ἱερὸν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Φιλήμονος τοῦ Θεοξένου καὶ Θεοξένου τοῦ Φιλήμονος τῶν πολιτῶν ἀμῶν καὶ εἶναι αὐτοῦς ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἐγγόνους αὐτῶν αἰεὶ διὰ βίου καὶ εἶναι παραδόσιμον τὸ προγεγραμμένον ἱερὸν τοῖς ἐγγόνοις αὐτῶν αἰεὶ διὰ βίου καὶ εἶναι αὐτοῖς τὰ τίμια καὶ φιλόνηρωπα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις ἱερεῦσιν τῶν κατὰ γένος ὑπάρχει, καὶ ἔχειν αὐτοῦς τὴν ἐξουσίαν τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ πάντων προστασίαν ποιουμένους καὶ ἐπιμέλειαν καθὼς ἂν αὐτοὶ προαιρῶνται, οἱ δὲ ἔφοροι οἱ ἐπὶ Κλεάνορος ταύτου τοῦ νόμου ἀντίγραφον εἰς τὴν . . . λίθινον γράψαντες ἀναθέτωσαν εἰς τὸ ἱερὸν τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος Α δὲ δαπάναν ἐκ τὰς πόλεως ἔστω.

Τὰ ὑπὸ σημ. Γ. Δ. καὶ Ε. ἀντέγραψα εἰς Σπάρτην.

τὰ » Ζ, Η, καὶ Θ εἰς Δελφοῦς. (εἰς τὸ Καστρί.)

Ἵγιαίνοιτε

ὄλωσ ὑμέτερος.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΩΣ ΦΟΝΤΙΕΡΟΣ.